ANUL IV. - No. 10
15 Martie 1928.

«Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
și în românul necinstit și înstrăinat!»

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al «Ligii Apărării Naționale Creștine»

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA FOII „LUMEA ȘI ȚARA"
CLUJ, PIAȚA CUZA VODĂ Nr. 16

ANUL IV. — Nr. 10 15 Martie 1928

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organul central al „Ligii Apărării Naționale Creștine"

Rubrica permanentă

Pentru ca să se știe

Denunțăm din nou marelui public pe aceia, cari au apărat pe Jidanul GROEDEL în procesul cu Maramureșenii, de pe urma căruia sătenii de baștină și-au perdut pădurile ce le aparțineau de veacuri:

Apărătorii, cumpărați cu banii lui Iuda, poartă numele:

EMIL HAȚIEGANU, deputat național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

MIRCEA DJUVARA, deputat liberal și profesor la Universitatea din București.

VALERIU ROMAN, proaspăt liberal, fost secretar general al L. A. N. C.

* * *

Cine ajută pe dușmanii României la bârfirea țării?

COSTA FORU, de la „anumita presă"

ȘI

N. GHIULEA, membru în partidul național-țărănist și profesor la Universitatea din Cluj.

Dușmănie Jidovească

Atât de des am denunțat și dovedit cu probe incontestabile sentimentul de ură adâncă a Jidanilor contra a tot ce este românesc, în cât cititorul revistei noastre ne-ar putea imputa că revenim asupra aceleiași chestiuni. Dar dovada despre nestinsa ură iudaică întărește mai mult convingerea formată, când o putem culege din declarațiile aceluia care a fost cel dintâi bărbat de stat al României întregite, și când manifestarea de ură a căutat să ne lovească în statornica noastră iubire și nepieritoarea noastră recunoștință.

Ion I. C. Brătianu, care știa multe despre machinațiile jidovești, săvârșite în contra țării noastre, nu numai din istoria veacului trecut a României mici, prin transmisiune orală dela ilustrul său părinte și proprie cercetare, dar care mai ales a îngrămădit un tezaur de experiență în secolul al XX în calitate de fruntaș politic, de Prim-Ministru de atâtea ori și Prim-delegat al României la Congresul dela Versailles, Ion I. C. Brătianu într'o convorbire cu un gazetar dela jurnalul francez „Le Figaro"[1]), s'a încumetat cu puțin înaintea morții să sfâșie pentru o clipă vălul tăcerii, care acoperă palpitanta chestiune jidovească, și a declarat că Racowski a uneltit contra României întregite cu bani din două isvoare: din bugetul sovietelor și din cassa societăților jidovești din New-York și alte orașe americane.

Marele dispărut, a cărui moarte a lăsat un gol atât de simțit în viața noastră publică, a denunțat liniștit un fapt precis din mulțimea faptelor, pe cari le și știea le și tăcea mai temeinic ca ori-care altul, cu privire la deslănțuirea sistematică a urii iudaice contra a tot ce este românesc.

Un mai puternic sprijin pentru teza noastră, pe care o susținem de 3 ani împliniți la „Infrățirea Românească", nu puteam nădăjdui.

Inzadar, tardiv și searbăd, „Viitorul" din 22 Octombre 1927, dă următoarea desmințire a celor apărute în *Figaro* și *Universul:*

„Cu prilejul congresului Presei Latine un reprezentant al ziarului „Figaro" a avut o convorbire cu d. Ion I. C. Brătianu.

„Reproducând această convorbire se atribue primului ministru alegațiunea că finanța evrească din America ar subvenționa acțiunea antiromânească a lui Racovschi.

„Suntem autorizați a constata că aceste cuvinte nu pot fi atribuite d-lui Brătianu. La mijloc e desigur o confuzie, intrucât d. Brătianu nu a avut nici odată vre-o dovadă de o atare complicitate și din atitudinea generală a finanței evreești din America nu are nici un motiv a o crede măcar verosimilă."

Cuvintele spuse de Ion I. C. Brătianu au aruncat o lumină vie asupra ascunzișurilor tenebroase, din cari uneltesc dușmanii semiți ai României. Le-a trebuit o desmințire pentru a-și continua la întuneric opera criminală. Li s'a dat.

Dar ceia ce se vede într'o noapte întunecată la lumina fulgerului se ține mai bine minte.

De altfel marele patriot, care a fost Ion I. C. Brătianu, a mai avut curajul să denunțe dela tribuna Parlamentului României mici machinațiunile fiilor aceluiași neam jidovesc îmbogățiți în Statele-Unite, stând la pândă să ne sugrume țara la 1901, când ne sbăteam într'o gravă criză financiară.

Amintesc o pagină de istorie contimporană, pentru ca domnii gazetari dela „Viitorul" să se ferească de a mai afirma că fostul șef al partidului liberal *„nu a avut nici odată vre-o dovadă"* de o complicitate jidovească în atacurile pornite contra României. A avut, domnii mei; căci altfel **nu ar** fi făcut declarațiile mai jos **subliniate.**

Era în ședința dela 4 **Martie 1905.** Se deschisese la Cameră **discuția generală** a Mesagiului; guvernau con-

[1]) Vezi traducerea articolului apărut în Figaro la 11 Octombre, în părțile sale esențiale, în „Universul" din 17 Oct. pag. I. și II.

servatorii fiind Preşedinte al Consiliului Gh. Gr. Cantacuzino.

Ion I. C. Brătianu vorbeşte în numele opoziţiei examinând situaţia generală şi face o paralelă cu guvernarea liberală dela 1901—1904, reamintind că două probleme grave erau atunci la ordinea zilei: starea economică generală şi criza financiară pe care guvernul, condus de Dimitrie Sturza, isbutise să o înlăture restabilind creditul zdruncinat al statului. Era o situaţie dintre cele mai grele şi liberalii ar fi fost în drept să aştepte sprijinul tuturor. In loc de aceasta, conservatorii agitau contra tuturor măsurilor luate, căutând să exploateze suferinţele obşteşti. In atari împrejurări, *Alianţa Universală Israelită* a găsit momentul cel mai prielnic pentru a readuce la ordinea zilei chestiunea încetăţenirii Jidanilor, cari se asiguraseră de sprijinul puternic al Statelor-Unite. Conservatorii, în frunte cu Take Ionescu, susţineau pretenţiile jidoveşti, pe când liberalii opunându-se din răsputeri au isbutit să abată pericolul precum rezultă din discursul lui Ion I. C. Brătianu, deputat de Brăila.

Cităm textual cuvintele tânărului parlamentor de pe vremuri, vorbind în numele partidului liberal, înaintea căruia stă şi astăzi, cu o mai mare gravitate, aceiaşi problemă, simţită de toată suflarea românească. Iată ce zicea:

„In strâmtorarea în care se afla atunci (1904) statul român, era firesc ca vrăjmaşii săi să caute momentul prielnic pentru a rezolva în detrimentul său problemele care-i interesau: **era firesc ca Alianţa Israelita Universală** *să caute să ridice atunci chestiunea ovreiască.*

„A fost din partea străinătăţii israelite, susţinută de guvernul american, o încercare foarte primejdioasă, din care trebue să ne felicităm cu toţii, că graţie guvernului liberal am isbutit să ieşim neatinşi“.

Aşa dar, domnilor dela „Viitorul“, încă de acum 23 de ani Ion I. C. Brătianu în plin Parlament, a aşezat pe Jidani la locul ce li se cuvine: *printre duşmanii României.* Nu este deci nici o mirare, că în 1927 le-a fixat poziţia alături de Rakowski!

Desminţirea dvoastră nu are nici o valoare istorică; a putut cel mult obţine meritul unei mărunte oportunităţi.

Proba s'a făcut: a denunţat duşmănia Jidovimei din New-York şi alte oraşe în contra României acela, pe care toată ţara l'a slăvit ca cel dintâi patriot român din vremurile noastre.

Din aceiaşi ură talmudică, ce şi-a ales pe Rakowski ca executor, isvorăşte şi atacul îndreptat contra statornicei noastre iubiri şi neperitoarei noastre recunoştinţe. Rog pe cititorii noştri să mă ierte, dacă m'am încumetat să reproduc mai jos rânduri de o trivialitate ce rezumă fondul sufletesc al autorului. Fie-care va simţi până unde merge ura nestinsă, contra tot ce este românesc, chiar în momentele solemne, când cel mai strălucit, cel mai nobil şi mai glorios sol al României a apărut în Statele-Unite, despre a cărui augustă prezenţă adevăraţii Americani, de sânge arian nu semit, au spus într'un singur glas, că pentru ei *vizita M. S. Reginei Maria a fixat România pe hartă.*

In acele clipe istorice Jidanii au îndrăsnit să facă contrapropagandă în următorii termeni, traduşi din cuvânt în cuvânt, din ziarul *Daily Mirror* [1]) ce apare la New-York.

„Să încetăm de a mai fi măgari.

„Sau dacă trebue să ne prostim pentru o regină, să nu tragem după noi şi pe unchiul Sam. (Statele-Unite.)

„Este timpul să ne oprim de a mai fi măgari pentru regina Maria. Regina este o femeie fermecătoare şi inteligentă. Ea conduce România falită [2])

[1]) Ţin originalul la dispoziţia ori-cui se îndoeşte de exactitatea traducerii.

[2]) Am şters din traducere două rânduri, conţinând o insultă grosolană la adresa Aceluia, a cărui imagine, dominând istoria neamului, se înalţă din mormântul dela Argeş în lumina gloriei nepieritoare şi a admiraţiei crescânde din partea viitorimei, ce se va strădui să desăvârşească înfăptuirea mândrului Său vis regal.

„Când o regină vizitează această ţară este foarte potrivit să o cinsteşti. Dar este ceva cam desgustător să citeşti despre sute de Americani luptând pentru privilegiul de a se pleca să sărute mâna regală şi apoi dându-se cu grijă la o parte dinaintea prezenţei auguste.

„Să vede că snobocraţia (puterea servilismului la modă) a întrecut autocraţia Europei prin nebunia ei patentă.

„Nu ne supărăm că snobii se prostesc singuri: dar avem de zis că nu trebue să tragă după ei pe bunul şi bătrânul unchiu Sam.

„Bieţii Americani trebue să plătească conturile de hotel şi biletele de tren; iar regina primeşte totul gratis.

„Nu-i de mirare că Europa gândeşte, că noi sugem destul ca să putem să-i ştergem toate datoriile.

„Milioane de Evrei americani, cari au ajutat să facă această ţară bogată şi puternică, trebue să se gândească puţin la recepţia conducătoarei unei ţări, care are o rea reputaţie pentru chipul cum oprimă rasa lor“.

La asemenea rânduri nu se adaugă comentar.

Las pe cititor să înţeleagă, ce se ascunde în sufletul Jidanilor de pretutindeni contra României.

I. C. CĂTUNEANU

Despre Doctrina şi Programul L. A. N. C.

Fiindcă urmează să ne ocupăm în acest articol despre doctrinele politice în genere şi despre doctrina politică a L. A. N. C. în special, se impune să repetăm, ceia ce am afirmat altădată, pentru precizarea noţiunii cuvintelor: „politic“, „politică“ şi „politician“ faţă de „barbat politic“ sau „om politic“. Anume că înţelegem să întrebuinţăm senzul adevărat, înţelesul nobil al cuvintelor „politic“ şi „politică“. Inţeles, conform cu etimologia lor. „Polis“ în vechea elină însemna cetate, oraş, stat. Deci „politicos aner“ era bărbatul, care se ocupa de interesul obştesc al „polisului“, adică îşi închina munca şi priceperea înnăscută interesului obştesc al statului. Era „omul politic“ sau „bărbatul politic“, spre deosebire de „idiotes aner“, bărbatul, care nu se ocupa decât de interesele sale „casnice“, particulare, private, neavând nici tragere de inimă şi nici pricepere înnăscută pentru interesele publice. Am zis pricepere înnăscută, pentrucă *precum „poeta nascitur non fit“* (poetul se naşte, nu învaţă a fi poet), *totastfel şi omul politic se naşte cu arta politicei, n'o poate învăţa.*

Am trebuit să precisez senzul adevărat al cuvintelor „politic“ şi „politică“ şi să fac deosebirea între „politician“ şi „bărbat politic“ sau „om politic“, deoarece din nenorocire mai ales la noi, aceste cuvinte au căpătat un înţeles pejorativ, rău. Au ajuns adică din cauza „politicianilor“ — nu a adevăraţilor bărbaţi politici foarte rari — aproape la înţelesul contrar, anume că „a face politică“ înseamnă ca sub pretextul interesului obştesc, cei mai mulţi să-şi serviască interesele personale, casnice, familiare, căpătuindu-se direct sau indirect din averea obştească sau prin trădarea intereselor obşteşti. Acest fel de politică l-au făcut de zeci de ani „partidele“ noastre de guvernământ faţă de grava problemă jidovească, aducându-ne până la marginea prăpastiei, de care nu vom putea scăpa decât numai printr'un bine organizat şi bine condus răsboiu politic de apărare.

Şi acum despre doctrinele politice în genere. O *doctrină politică este*

asemănătoare „crezului" religios. Este o închegare sistematizată de elementare, evidente și profunde convingeri în ordinea politică, precum sunt degmele sistematizate în „crezul" creștin, în ordine religioasă, precum sunt exiomele în disciplina matematică. Un om, care are convingerea, că viața individului, cași a omenirii întregi este un joc al întâmplării oarbe, va fi atras spre doctrine politice pur materialiste, cu deviza satisfacerii nevoilor materiale ale individului. Iar altul, care crede că lumea nu există prin întâmplare oarbă, ci că ea există și evoluează după planul abia ghicit al Creatorului Conștient, acela se va simți atras de diferitele doctrine politice idealiste, cari admit numai întru atâta interesele materiale trecătoare ale individului, întrucât ele pot servi interesele eterne ale spiritului individului, armonizate cu interesele ideale ale organismului etnic din care face parte. Aceasta în țările înaintate ale apusului, unde nu există grupare politică, care să nu aibă o „doctrină politică la bază. La noi n'a existat nici-un partid de guvernământ, care să aibă o doctrivă preciz formulată. Iar doctrina comună a partidelor de guvernământ actuale, neformulată dar subînțeleasă, este: Puterea prin orice mijloc, pentru foloasele personale ale partizanilor! Prin orice mijloc: chiar prin aruncarea nației românești pradă Jidovimii! Și apoi căpătuirea partizanilor în timpul puterii, ca să poată resista în opoziție, până vor veni iar la putere.

O doctrină politică însă nu are numai un rost moral, ci ea *este instrumentul, prin mijlocirea căruia o grupare politică își crează, își sistematizează și își reînoiește programul.* Din acest punct de vedere o *doctrină politică se poate asemăna cu un instrument optic, care ni dă posibilitatea să examinăm starea hiperorganismului viu al nației.* Știind cum trebuie să fie desvoltarea lui normală, sănătoasă, vedem lesiunile, studiem cauzele, cari le-au produs, și stabilim — ca o rețetă medicală — punctele de program politic, a căror aplicare este menită a ajuta organismul în desvoltarea lui firească, sau a-i reda sănătatea prin îndepărtarea cauzelor boalei.

Așa fiind, o doctrină politică își are rostul ei, atât moral cât și practic, permanent, când e vorba ca un *partid politic* să se gândiască în mod onest la conducerea intereselor obștești ale nației în *vemi normale.*

Noi însă, L. A. N. C., nu ne aflăm, precum am demonstrat în articolele precedente, nici în timpuri normale de pace națională — ci într'un crâncen răsboiu de apărare a înseși vieții nației periclitate de ofensiva năvalnică a Jidovimii — nici nu suntem un „partid", ci suntem o organizație adhoc, suntem o oaste de apărare, suntem nația, care se trezește la conștiință și se organizează pentru răsboiul de apărare! Iar o *oaste în răsboiu n'are nevoie de altă doctrină decât de doctrina răsboiului și de aplicarea ei isteață și curajoasă, în vederea singurei ei ținte: victoria!* Și în vederea acestei victorii — salvatoare a ființei nației — are de întrebuințat toate mijleacele, absolut toate, evident legale. *Iar din toate legile, una i se impune mai cu deosebire,* cea formulată pe vremuri ca o axiomă de către Romani: *„Salus rei-publicae suprema lex"* (Salvarea nației amenințate este legea cea mai înaltă). *Sau adnotarea acestei legi* decătră Germani — dar fără drept, întrucât viața nației lor nu era amenințată — *prin fraza: „Not Kennt Keine Gesetze"!* Adtcă: Nevoia (apărării vieții nației) nu cunoaște legi.

Așa fiind, unii se întreabă — cu drept cuvânt până la un oarecare punct —, ce nevoie are L. A. N. C. ca organizație adhoc, de doctrină politică? Ce să facă cu acest instrument optic, cum l-am asemănat mai sus? Să cerceteze cu el ori de inamicul a pătruns pe teritoriul nației românești? Dar milioanele de Jidani invadați le văd cu ochii liberi chiar și aceia, cari se prefac, că nu le văd! Să cercetăm cu lupa doctrinei ori de acești microbi periculoși au produs leziuni în hiperorganismul nației românești? Dar ravagiile grozave nu numai că se văd cu ochii liberi de orice om de bună credință și cu mintea intreagă, dar și orbii le pot pipăi! Pentru stabilirea programului L. A. N. C.? Dar acesta se impune dela sine cu puterea elementară a evidenții și se rezumă în imperativul categoric: *Respingerea inamicului de pe teritoriul nației românești, adică îndepărtarea ciupercii periculoase din hiperorganismul național bolnav, chiar prin intervenție hirurgicală, dacă nu se poate altfel!* In ultima analiză la aceasta se reduce propramul întreg! Atunci are sau nu are nevoe L. A. N. C. de doctrină politică?

Răspund hotărît: *Totuși L. A. N. C., are nevoie de doctrină politică.* Și anume pentru două motive: Intâiul, *pentrucă răsboiul sfânt, pe care trebue să-l ducă, are mai ales un caracter politic;* și al doilea, *pentrucă doctrina politică contribue în mod hotărîtor la formarea și selecționarea cadrelor, la unitatea de vederi a acestora!* Și se știe doar, că *valoarea unei armate este în primul rând valoarea ofițerilor ei!* De aceea *L. A. N. C., și-a însușit doctrina naționalistă a fostului partid naționalist—democrat—creștin.* Iar dacă această doctrină va putea fi turnată în forme de gândire populară și în graiu popular, atunci însemnătatea ei pentru L. A. N. C., va fi și mai mare, putând influența, lămuri, lumina și massele mai adânci. Până atunci însă trebue să recunoaștem că meritul închegării și formulării ei în tiparul actual — poate incomplect din punctul de vedere creștin — este întreg al dlui A. C. Cuza, fostul președinte al L. A. N. C. Cari sunt *părțile esențiale* ale acestei doctrine „naționaliste—creștine", cum a fost denumită? In rezumat ele sunt următoarele:

1. Se constată, că *omenirea nu există și n'a existat nici odată altfel, decât prin nații.*

Evident coborând din specii umane, rasse, sub-rasse și familii de nații, adăgăm noi.

2. *Nația este un hiperorganism unitar, comparabil cu oricare organism viu.* Și ca oricare organism viu *nația trăiește prin conlucrarea armonică a organelor ei,* cari sunt cele trei clase sociale principale, cari la rândul lor se subîmpărțesc în categorii de specialiști.

3. Clasele și subdiviziunile lor s'au născut prin funcționarea naturală a legii economice a diviziunii muncii, indivizii cari le-au format și le reînoiesc mereu, ridicându-se treptat prin selecțiune din mijlocul clasei rurate.

4. Baza, și deci *dreptul fundamental — conditio sine qua non! — pentru existența unei nații este stăpânirea și muncirea unui teritoriu,* a pământului nației respective.

5. *Scopul pentru care există nația este crearea culturii ei naționale originale,* prin desvoltarea liberă a însușirilor ei specifice.

6. *Legea creștină recunoaște toate națiile ca egale* și dopotrivă de prețuite în fața lui Dumnezeu, care le cheamă pe toate la mântuirea săvârșită de Isus Hristos, *pecând Jidanii stau și astăzi pe temeiul dogmei de „popor ales",* singurul plăcut lui Iahve, dela care așteaptă trimiterea unui Mesia, care să înfrângă puterea tuturor celorlalte nații, alcătuite din goimi, să le supună lor și să le distrugă treptat, dându-li lor stăpânirea întregului glob pământesc.

7. Deci *atât națiile, cât și religia creștină, au dreptul și datoria să se apere,* să lupte contra pericolului grav pe care-l reprezintă Iudaismul parasitar.

Aceasta este în rezumat doctrina. Mulți tăgăduesc autorului ei meritul originalității. Răspund: Nu au dreptate! Deși este foarte adevărat, că atât comparația nației cu un organism viu, având clasele ca organe, a fost făcută

încă în primele începuturi ale Român[ilor], cât şi afirmaţiile: că o naţie fără pământ este o naţie parazitară, că scopul existenţii unei naţii este crearea culturii naţionale proprii, că datoria religiei creştine este de-a lupta contra iudaismului; au fost făcute mai înainte de alţii — atât străini, cât şi Români — totuşi până la dl A. C. Cuza, fostul preşedinte L. A. N. C., nimeni nu a închegat aceste comparaţii şi afirmaţii răsleţe, nu le-a dat forma ştiinţifică a unei doctrine unitare. Deci, repet încăodată, *în această privinţă*, meritul întreg este al fostului preşedinte al L. A. N. C. Merit cu atât mai mare, cu cât nu s'a mulţămit numai să formuleze această doctrină, ci a şi afirmat-o într'o vreme, când pericolul jidovesc nefiind simţit ca astăzi, asemene afirmări constituiau — s'ar putea zice — un curaj. Iar *valoarea doctrinei înseşi stă în evidenţa ei axiomatică!*

Privind prin prisma acestei doctrine, ca printr'un bun instrument optic medical, situaţia şi interesele mari ale naţiei româniei, s'au făcut constatări şi s'au tras *concluzii. Unele foarte grave:* 1. *Că naţia românească a fost schilodită,* distrugându-i-se unul din cele mai principale organe de viaţă: burghezia naţională orăşenească! 2. *Că această schilodire face ca organizmul naţional să fie slăbit, bolnav, şi ca nici celelalte două clase să nu poată funcţiona în mod normal!* 3. *Că această schilodare a fost produsă de invazia jidovească!* 4. *Că Jidanii neavând un teritoriu determinat duc o viaţă parazitară, periculoasă oricării alte naţii* pe pământul căreia se aşează! 5. *Că naţia românească trebuie să elimine pe Jidani din organismul ei, dacă voieşte să trăiască!* 6. Că *trebuie să-şi refacă clasa burgheză orăşenească, pentru a nu fi o naţie schiloadă, pentru a putea funcţiona normal şi a crea prin funcţionare normală cultura sa naţională specifică!* 7. Că bisericele creştine ale naţiei româneşti, ameninţate de subminările tainice şi perfide ale iudaismului sub toate formele lui, trebuie să se apere pe sine şi să-l apere pe Hristos, luptând contra acelorași Farisei şi Saduchei, cari l-au răstignit atunci, şi caută să-l distrugă şi să-l omoare şi astăzi.

In vederea îndeplinirii acestor desiderate imperioase, s'a alcătuit *programul L. A. N. C.* La început acest program cuprindea 106 puncte, dintre cari cele mai multe erau din programul partidului naţionalist-democrat, alcătuit în consfătuirile dela 23 şi 24 Aprilie 1910. Din cele 106 puncte, în urma consfătuirilor cu membrii „Acţiunii Româneşti" din Cluj, în vederea contopirii, care a urmat, au rămas prin condensare 36 de puncte, cari alcătuiesc programul actual al L. A. N. C.

Pentru răsboiul pe care trebuie să-l ducă L. A. N. C. şi în vederea realizării depline a victoriei, *eu m'aş mulţămi* — persist în părerea mea personală exprimată acum câţiva ani — *numai cu următoarele şepte puncte:*

1. *Inlăturarea din Constituţie a articolelor, cari au dat diferite drepturi Jidanilor.* Intrucât eu cred că Constituţia e a naţiei. Ea o face, o desface şi o preface, cum îi dictează interesele ei vitale! Acest punct va însemna — între altele — îndepărtarea în aceiaşi zi a tuturor Jidanilor din orice funcţii publice, din şcoli şi din armată.

2. *Exproprierea tuturor pământurilor intrate în stăpânirea Jidanilor,* oridecând şi sub orice formă. Motivarea este întreită:

a) Interesele de căpetenie ale economici naţionale cer ca întregul pământ agricol al României să fie bine cultivat. Ori se ştie că Jidanii n'au fost nicicând agricultori, necum buni agricultori!

b) Pământul ţării nu poate fi întrebuinţat ca mijloc de speculare a braţelor ţărănimii! Şi

c) „România nu poate fi colonizată cu ginte streine, glăsuieşte chiar astăzi un articol din constituţie!

3. *Exproprierea tuturor exploatărilor de păduri intrate în mâna Jidanilor.* Pentrucă distrug în mod sălbatec pădurile, ameninţând prin aceasta agricultura ţării şi — precum am spus în alt articol — apărarea naţională. Exploatarea raţională a pădurilor trebuie încredinţată obştiilor săteşti bine conduse. Şi ce va mai rămânea capitalurilor creştine, naţionale şi creştine.

4. *Scoaterea imediată prin lege, a comerţului de alimente şi de băuturi, de drogherii şi de farmacii, cum şi a liberei practice medicale, din mâna Jidanilor.* Spurcarea şi otrăvirea talmudică, dovedită în mii de cazuri, nu poate fi tolerată!

5. *Exproprierea imobilelor urbane jidoveşti, în vederea naţionalizării târgurilor şi oraşelor, prin împroprietărirea meseriaşilor, industriaşilor, comercianţilor, funcţionarilor şi profesioniştilor, liberi, creştini.* Naţia românească trebuie să-şi renască — deocamdată improvizându-o — o puternică clasă de mijloc burgheză, fără de care organismul ei, o repetăm, este schilod, făr' de putere, şi ameninţat în existenţa sa, oricând şi de orice pericol, oricât de neînsemnat! Clasă burgheză, care a fost distrusă în faşă de invazia jidovească. *Naţia românească trebuie să fie stăpână pe târgurile şi oraşele ei, altfel ea nu poate fi stăpână pe cârma destinelor sale!*

6. *Revizuirea şi impunerea specială a averilor imense acumulate prin specula necinstită a nevoilor individuale şi obşteşti în timpul răsboiului şi după răsboiu,* a averilor fantastice prădate sub ochii noştri prin înşelăciune şi prin corupţie.

7. După aplicarea celor 6 puncte, *inlesnirea şi ajutarea, în modul cel mai larg, a emigrării Jidanilor şi a stabilirii lor pe un teritoriu, determinat prin înţelegerea prealabilă a mai multor popoare creştine,* interesate şi ele la soluţionarea paşnică a problemei jidoveşti. Şi totdeodată *interzicerea prin constituţie, pe un timp determinat, a stabilirii Jidanilor în România!* Adică exact aceleaşi măsuri de apărare şi purificare, pe cari le-au luat la timpul lor, în situaţie analoagă: Spania, Franţa, Anglia, Prusia, şi altele... Noi am ajuns acuma în situaţie mai gravă decât erau aceste ţări atunci!

Că *după această curăţire, fizică a ţării de Jidani, va rămânea încă o mare problemă, aceia a purificării morale, psihice şi a gândirii înseşi de toxinele spiritului satanic al Jidovimii,* aceasta o ştiu toţi aceia cari cunosc problema în toată complexitatea ei. Pentru curăţirea treptată a moravurilor noastre, a gândirii noastre, a sufletului nostru aric — până la străvechea lui puritate idealistă şi spirituală — vor trebui luate măsuri treptate şi binechibzuite, dintre cari unele se află în restul programului actual al L. A. N. C. Şi *abia atunci ne vom regăsi fiinţa noastră geto-arică întreagă şi sănătoasă. Abia atunci vom putea da omenirii ceia ce putem, şi lui Dumnezeu ceia ce suntem datori: O strălucită civilizaţie originală şi specific românească!*

Prescurtat, condensat, *acesta* este programul. Şi pe cât socot eu, nu poate fi altul! Unii însă întreabă: Dar oare naţia românească îl va putea realiza? Răspunsul meu e scurt: *Ori suntem în stare să-l realizăm, ori „perim ca naţiune"!* Am demonstrat în alt articol, că Jidovimea din toată lumea ne-a declarat răsboiu făţiş, având ca ţintă îngenuncherea şi desfiinţarea noastră. Aşa fiind *noi trebuie cu orice preţ să fim biruitori! Şi altă cale paşnică şi legală, decât acest program, care să ducă la victorie, nu există!* Deaceia repet: *Infăptuirea programului acestuia este pentru naţia românească imperativul categoric al timpurilor de faţă!* **Trebuie să-l înfăptuim, căci trebuie să biruim! Şi trebuie să biruim, pentrucă trebuie să trăim!**

Cunosc amănunţit toate obiecţiunile,

cari se ridică în contra acestui program, atât pe cele fățarnice, cât și pe cele de bună-credință. Cele fățarnice din partea Jidovimii și a politicianilor jidoviți din toate partidele. Iar cele de bună-credință din partea prietenilor mișcării — unii din ei poate chiar membri ai L. A. N. C. Buni Români; dar îngroziți de puterea covărșitoare a banului jidovesc; intimidați de puterea partidelor jidovite; intimidați de puterea complexă a statului, pusă întreagă de către partidele jidovite la dispoziția Jidovimii, în contra L. A. N. C., deci în contra nației; intimidați în sfârșit de ignoranța masselor.

Voi spicui câteva numai dintre toate obiecțiunile. Câteva dintre cele mai principale. Răspunsurile la aceste obiecțiuni le dau numai pentru cei de bună-credință. *Cei de rea-credință dintre Români sunt inamici mai odioși chiar decât inamicul propriu zis, decât Jidanii. Și cu inamicul nu se discută, ci se luptă!*

Prima obiecțiune: că n'ar fi **drept** să procedăm astfel, față de Jidanii *născuți în țară.* Răspund: *In istoria lumii nu cunosc un drept mai sfânt, decât dreptul nației românești de-a exista pe pământul ei,* pe care ea cea dintâiu a apărut ca rassă geto-tracica la începutul rassei arice — fiind sâmburele ei principal — la însuși începutul speciei umane albe. Și de-atunci, prin nenumărate mii de ani, **ea** l-a muncit și numai **ea** l-a apărat! L-a apărat prin suferinți neînchipuite, lupte aprige, nesfârșite, prin valuri de sânge, contra tuturor năvălirilor dusmane preistorice, protoistorice și istorice! Pentruca *acuma, ajunsă la întregirea ființei sale etnice, să piară, lăsându-se roasă și otrăvită de paraziți? Și aceasta în numele dreptății?! Ce fel de dreptate ar fi asta?* Că s'au născut atâția Jidani pe pământul țării? Obiecțiunea e pur și simplu ridicolă. *Caci cum un om, oare ar voi să-și curețe hainele de purici, ar fi obligat să-i aleagă. Și numai pe cei proaspăt veniți să-i scuture, iar pe cei ce s'au prășit în haină să-i păstreze!* Nu cumva să se atingă de ei, căci se lezează dreptul la viață al paraziților! E ridicol!

A doua obiecțiune, repetată necontenit, cu intenția de-a sugestiona massele și a le spăria: Străinătatea! **Liga Națiunilor!**

Ei, și ce-ar putea să ne facă Liga Națiunilor, influențată cum este de Jidani și de Francmasonerie?

Că ne-ar desaproba? Răspund: *Mai bine desaprobați și vii, decât lăudați și omorâți!*

Că ar pune la cale să nu ni se acorde de nicăiri împrumuturi? Răspund: *Nu vom avea nevoie de împrumuturi!* O bună bucată de vreme ne vom ajuta cum vom putea, *cu ajutorul punctului 6 din program!*

Că vor pune la cale o blocare, un răsboiu economic contra noastră? Răspund: *Nu vom pieri de lipsuri! Suntem una din puținele țări din lume, cari avem tot, absolut tot ce ne trebuie, în lăuntrul hotarelor noastre!*

Că vor pune la cele un răsboiu cu armele contra noastră? Răspund: *Imposibil, atâta vreme cât îi vom avea pe Jidanii din țară în mână ca ostateci!* Cu capul lor vor garanta pacea noastră! Doar Liga Națiunilor, împreună cu toată Jidovimea și Francmasoneria din lume, vor ști bine, că *nația românească* ar lupta, într'o astfel de împrejurare, pentru însăși viața ei, și că deaceia nici într'un caz *n'ar înțelege să lupte: și în față cu dușmanii și în spate cu Jidanii!* Iar dupăce vor fi plecat Jidanii, ce rost ar mai avea un răsboiu contra noastră? Răsbunare? Răsboaie de ambiții răsbunătoare sunt imposibile astăzi!

Dealtfel e de prisos să mai lungim discuția în jurul sperietoarei cu „Liga Națiunilor". Dacă în împrejurări mai grave — când Turcii au masacrat milioane de creștini — nu s'a speriat Turcia lui Kemal-Pașa, și în împrejurări, să zicem asemănătoare cu ale noastre, nu s'a speriat Italia lui Musolini, și nici chiar Ungaria lui Horthy, apoi e sigur, că nu ne vom speria nici noi! Mai ales că *noi declarăm în modul cel mai sincer, că nu voim să tăiem nici-un Jidan, dacă nu vom fi siliți în mod absolut la aceasta, de ei înseși!* E și o convingere mistică în această repulsiune a noastră față de sângele jidovesc: *Sângele dușmanului viteaz binecuvintează pământul, iar sângele blăstemat de parazit il spurcă!* Și pământul țării ni-i sfânt, nu vrem să fie spurcat!

A treia obiecțiune repetată necontenit: Câștigarea biruinții pe cale culturală și economică! Adică prin cultură să ridicăm atât de sus conștiința maselor profunde, încât ele, cu toată împotrivirea Jidovimii stăpânitoare să se organizeze economicește și astfel să-i silească pe Jidani să plece din țară. Răspund: *Obiecțiunea aceasta când nu este perfidă, este simplistă până la copilărie!* Înțelege oricine, că dacă toată, absolut toată suflarea creștină din această țară ar întrerupe orice contact economic cu Jidanii — în special nu le-ar vinde alimente —, în câteva săptămâni ei ar trebui să plece Pentru aceasta ar trebui să presupunem că atât întreaga nație românească, cât și toate minoritățile creștine, ar fi alcătuite numai din supraoameni, numai din îngeri, nu din indivizi cu calități însă și cu defecte, slăbiciuni și nevoi.

Dar să presupunem prin absurd, că pornind o educație, o cultivare și o propagandă uriașă, s'ar putea ajunge la așaceva. Câți ani ar trebui pentru aceasta? Evident cel mai puțin posibil o sută de ani. Dar oare Jidovimii îi trebue o sută de ani de-acuma înainte ca să ne cucerească țara cu totul și să ne robească?! Sau să ducem lupta economică, cu pregătirea și sărăcia de astăzi a masselor românești, contra deprinderii prin atavism a practicei comerciale, a spiritului de înșelăciune și contra imensității capitalurilor jidovești din toată lumea? *Ar fi căsicum am pleca la luptă contra mitralierelor, a grenadelor, a aeroplanelor și a gazelor toxice, înarmați cu ghioagele străvechi și cu arcuri!* Nu tăgăduiesc, că lupta dusă pe căi culturale și economice n'ar aduce și ele un folos. Ele nu pot însă decât să ajute răzdoiul nostru politic. Atât și nimic mai mult!

A patra obiecțiune: **A descurajării!**

Că e prea târziu. Că Jidanii au ocupat de-acum poziții prea importante în țară, s'au întărit prea mult. Că partidele jidovite sunt atotputernice. Că prin partidele jidovite întregul organism al statului, cu toată puterea lui formidabilă, e mânuit de Jidovime după plac. Drept dovadă stau nenumărate exemple din ultimii ani. Că massele țărănești, otrăvite prin alcool, slăbite prin boale, sărăcite prin camătă și stoarcere economică egală cu prădăciunea, nu pot rezista demagogiei șirete, silniciei oficiale, și teroarei organizate a partidelor jidovite. Că așa fiind, n'ar mai exista nici-o posibilitate de mântuire. Că deci o luptă serioasă ar fi zadarnică. Cel mult doar am putea să fim o „grupare antisemită", care să ni tot afirmăm, repetând papagalicește doctrina noastră și un program dulceag. Și să așteptăm cuminți, ca partidele, ajunse la ananghie prin „anarhic", să ne facă ele însile rost de „putere"! Ipoteză, care — zicem noi — pe românește se chiamă „paște, murgule, iarbă verde"! In treacăt fie zis, o asemenea „grupare antisemită" nu numai că le-ar displăcea Jidanilor și jidoviților, ci ar fi în stare chiar s'o puie la cale, s'o inventeze. Pentruca pe de-oparte acea „grupare antisemită" să amăgiască sperantele mulțimii, iar pe de alta să fie țap ispășitor în caz de tulburări desordonate, înecate în sânge de guvern, cu asentimentul tuturor partidelor jidovite!

Dar să revenim la *aceasta a patra obiecțiune. Din nenorocire ea are aspecte de fioroasă seriositate.* Aspecte de seriositate, cari au descurajat multă lume.

Totuși eu răspund cu adâncă convingere: Această obiecțiune se bazează pe părerea fundanental greșită

că o naţie se salvează din situaţii grele, periculoase, de către massă, de mulţime, Niciodată nu s'a salvat dela peire o naţie prin massă. Ci totdeauna salvarea a venit dela o grupare de energii din sânul acelei naţii! Massa mulţimea, cel mult a urmat respectiva grupare de energii, mânată de instinctul de conservare. *Iar grupul de energii, în totdeauna, a purces la luptă însufleţit de puteri misterioase, coborîte pe căi mistice asupra inimilor respective!*

Aşadar *dacă în sânul naţiei româneşti se vor găsi numai* o *sută de energii,* o *sută de inşi hotărîţi la muncă fără preget, la luptă fără teamă şi la sacrificiu desinteresat, atunci naţia va fi salvată, căci victoria se va obţinea!*

Iar acea sută de energii, chiar dacă nu este încă grupată întreagă, totuşi eu simţesc precis, ştiu sigur în sufletul meu, că *ea există în mijlocul naţiei româneşti şi se va grupa în curând!*

Şi la o sută de energii, călăuzite de voinţa lui Dumnezeu, nici valurile iadului nu le vor putea resista!

Deci victoria e sigură, programul se va înfăptui!

Şi atunci vorba versului poetului dela Cluj:

„Vor plânge văile de bucurie!
„Ne-or saluta îmbătrâniţii munţi!

Huşi, 29 Februarie 1928.

卐 ION ZELEA-CODREANU

Din Paris

In fruntea acestui număr, a apărut un articol documentat, de dl Profesor I. C. Cătuneanu, sub titlul: *Duşmănie jidovească.* Ne soseşte de la Paris o alta dovadă de implacabilă şi agresivă *duşmănie jidovească.*

Publicul românesc să judece, guvernul să se deştepte, şi studenţimea să nu uite.

Iata cuprinsul scrisorii:

Domnule Preşedinte,

Asociaţia studenţilor români din Paris vă aduce la cunoştinţă următoarele:

Intrunindu-ne în seara zilei de 1 Martie a. c. în adunare generală la „Societes Savantes" pentru a discuta chestiuni corporative şi de ordin naţional.

Printre chestiunile de ordin naţional era propunerea făcută de un grup de studenţi creştini de a se forma două asociaţii distincte, una românească şi una jidănească precum şi stabilirea răspunderilor pentru acţiunile de defaimare în contra Statului Român şi a conducătorilor lui, prin întruniri publice, afişe şi manifeste lansate de studenţi romani, jidani din Paris şi de studenţi jidani comunişti emigraţi din Basarabia.

Incă de cu vreme sala în care s'a ţinut adunarea a fost ticsită de studenţi români jidani precum şi de câteva sute de jidani palestineni şi unguri, încât studenţii romăni creştini n'au putut pătrunde în sală decât vrea 40.

In tot timpul discuţiilor — dat fiind imensul număr de Jidani — studenţimea română a fost terorizată pentrucă, în contra bunelor sentimente şi a programului românesc, Jidovii prin majorităţi să poată lua hotărâri, altfel de cum interesele româneşti dictau.

Faţă de această situaţie, Studenţimea română — credincioasă şi conştientă de menirea ei în capitala Franţei — ca să nu poarte responsabilitatea deciziunilor luate de această majoritate jidănească, a hotărât părăsirea sălii.

La un semnal dat de conducătorii lor, barând eşirile, Jidanii au pornit cu o sălbătăcie neînchipuită, un formidabil atac contra noastră. Loviţi mişeleşte din toate părţile şi puşi în imposibilitate de a ne apăra (ei fiind în număr covârşitor şi înarmaţi) am fost crunt bătuţi şi mutilaţi. Planul agresiunii a fost premeditat şi organizat din'nainte, de oarece în timpul atacului au mai năvălit de pe coridoare şi ascunzişuri o bandă de încă vreo 100 de jidani palestineni.

Până la intervenţia poliţiei am încercat clipe desnădăjduite îngroziţi de lovituri şi de strigătele:

„C'est la vengeance d'Oradea qui commence!"

Au fost loviţi cu ciomage şi scaune, trântiţi şi călcaţi în picioare lăsându-i fără cunoştinţă:

Ionaşcu Aurel, Doctorand în drept; Mirea, doctorand în ştiinţe; Mârzescu politecnica; C. Botez, doctor în drept şi preşedinte al asociaţiei; Pavian Ivan, student la beaux-arts; Ungureanu George dela aeronautică; iar mai puţin grav: Doctor C. Dănulescu, Radu Budişteanu fost magistrat, Theodor Bârsan avocat; M. Demetrescu-Baldovin, avocat fost magistrat; Bodea inginer doctor; C. Emanoil doctorand în drept, fost preşedinte al Prahovenilor; Suciu politechnica; Ion Nicolescu doctorand în drept; Axente doctor în medicină; Anton Curagea architect; Profesorul Rally; Criş şi Cristescu studenţi la electricitate; Tarangul Erast dela aeronautică, Grozdea Aurel drept; Raut ştiinţe politice; Păunescu Grigore drept: doctor Chiricescu Constantin; Stoica student, doctor Paladi şi mulţi alţii de a căror urmă încă nu am putut da până acum.

Cu toată intervenţia poliţiei prigoană a continuat şi pe stradă unde din nou 5 studenţi au fost trântiţi pe pavaj şi lăsaţi în nesimţire; Studenţii români cu mare greutate au putut să se retragă către casele lor.

Faţă de aceasta stare de lucruri, cunoscând că atacul a fost premeditat şi condus de către jidanii romăni secondaţi de cei internaţionali, nu este decât una din feţele manifestărilor agresive ce nu scapă ocazia să le arete continuu Romăniei, aceşti noui cetăţeni ai ei şi cum viaţa noastră este în primejdie, Vă rugăm să binevoiţi a lua măsuri cât mai grabnice pentru apărarea camarazilor D-voastră şi a demnităţi noastre naţionale.

Paris, la 3 Martie 1928.

Constantin Emanoil
preşedinte.

George Al. Georgescu
secretar.

Cunoscând dragostea nemărginită ce-aţi arătat-o faţă de studenţimea română creştină, ne permitem a vă trimete un formular din scrisorile adresate ziarelor şi organizaţiilor studenţeşti din ţară.

Cu toată stima şi respectul,
Dr. C. DĂNULESCU

Pagini din Maramureş

Cămătăria jidanilor din Maramureş

Hidra jidănească are mai multe capete. — Viţa nobilă alui Dragoş-Vodă este roasă de filoxera venită din Galiţia.

Romănul — ţăran — din Maramureş este un neam robust. Făptură frumoasă, lat în spate, piept rotund, grumazi groşi. Acesta este tipul lui original, care, acum degenerează, decade şi slăbeşte. Slăbirea provine din copleşirea jidanilor, cari s'au năpustit pe viaţa acestui popor zdravăn şi viteaz, ca rugina oţelul, pe care-l distruge. Pericolul este cu atât mai mare, că aceşti pui de năpârcă nu se manifestează cu violenţă.

Dacă ar întrebuinţa jidanul violenţă, acest neam luptător român s'ar trezi la reacţie, la răzbunare, şi pumnul său răzbunător ar zdrobi şleahta urgisită. Dar nu. Jidanul lucrează cu multă tactică fără zgomot, pe neştiute şi pe

nesimțite. Cine observă, când și cum se lățește buruiana rea în holda de trifoi? Vezi numai că, holda piere pe zi ce merge. Omida jidovească a umplut cornii Maramureșului vorba lui Eminescu. Insecta parasitară a ros florile, a ros frunzele și crengile de pe lemnul vieții țăranului român și acum se trage la rădăcină.

Ochiul jidanului ager și bine dresat nu lasă nimic neutilizat nespoliat. Stringe toate firele cari îl leagă pe român de: gospodăria sa, de munca zilnică, de notar, de judecător, de prefectură, de percepție, administrația financiară, de pădure, de câmp, de vită, de pășune, de familie. Un tablou mai trist nici că s'ar putea găsi în viața unui popor. In Maramureș nu poți face un paș, fără să te izbești de jidan, sau de efectele manoperilor acestora. Mâna criminală a jidanului parazitar dirijează azi toate resorturile vieții românului din Maramureș. Jidanul din Maramureș nu se civilizează, nu învață carte, numai atâta, cât este necesară pentru ajungerea țintei sale: jăfuirea creștinilor. Spre acest scop: joară strâmb, pune foc, mutilează sau omoară vitele românului, face denunțuri falșe, mituește, corumpe tot ce-i cade în cale. Vineri seara, aprinde lumini multe și se roagă cu larmă mare. Cu atât e mai tăcut și viclean când înșală. De pe pământ culege roada, de pe român trage pielea. Se sporește ca șoarecele de câmp în timp de secetă. Roade tot ca lăcusta. Așa au atacat viata neamului românesc de aici cum atacă muștele și viermii pe animalul rănit și lăsat la negrijire.

Românul din Maramureș, descălecător și întemeietor a Moldovei luptător veacuri întregi pentru libertate, și independență sub principii Racoți — zis și Racolța — în contra Habsburgilor și altor apresori, prin vitejiile sale, a ieșit din iobăgie, a fost declărat nobil, iar acum jidovul i-l face a doua oară iobagi — îl face sclav. Unealta principală al distrugerii este cămătăria. *Cămătăria este hidra fioroasă cu șapte capete, care suge fără milă sângele bietului român din Maramureș.* Cămătăria este cercul pe care la încins jidanul peste corpul țăranului român, și-l strânge din ce în ce ca să-l înădușiască. Șurubele sunt banul, intervenția, prăvălia, crâșma, porumbul de aliment, marfa, munca de păduri, arenda de pășuni. In legătură cu aceste sunt: Creditul, procesul, martorele fals, jurământul strâmb, contractul falș, execuție, licitație. Toate, toate, puse la cale spre nimicirea neamului românesc.

Dar oare, dacă acest neam îș va zdrobi cătușele într'un mod cam brusc, și nu va mai vrea să știe de încercuire? Dacă acest neam se va trezi la o altă concepție asupra proprietății? asupra banului? asupra moralei?

Nu vă mirați de aceste gânduri, căci cămătăria jidanilor a adus pe țăranul român din Maramureș la exasperare. Cămătăria este pe toate liniile de banii, de alimente, de spirt, de prăvălie, de lemne, de pădure, de oi, de vite, de pășune. Țăranul român o mișcare nu poate face, ca să nu se izbească de jidan. Dacă vrea să poarte lemne cu carul, cine este antreprenorul? jidanul. De i-i trebue pășune la oi? aceasta o găsește la jidan. De-și caută muncă la facerea drumurilor? află că întreprinderea e a jidanului. Vrea să sfarme piatră pentru pardosirea șoselelor? Se pomenește că piatra este în mâna jidanului. De este lipsit și prisosit la un imprumut de bani, oricum o face, tot jidanul e creditorul său. De vrea să-și cumpere făină, tutun, sare, opinci, coasă, săcure, vede că, prăvălierul este jidan. De are o plângere ca fost înșelat, pe cine întâlnește la primăria satului. Pe jidan. Ori încotro se uită vede că, toate firele mișcătoare ale existenții și intereselor sale, sunt cârmuite și purtate de mâna jidanului. Cerul și pământul, solul și subsolul tot ce este în lume, — vede — că ajunge la el, numai prin sprijinul sau, mai bine zis: mijlocirea jidanului: Și atunci își pune întrebarea: Oare în ce țară este el? Căci bunăvoința autorităților românești o simte numai într'atât că, aceste cer dările. Dar de nu poate plăti și comisiunea îi face vizita acasă, observa și aici că dintre toți, numai toboșarul e român.

Și așa vă întreb din nou: De ce vă mirați, dacă la acest popor fost viteaz și liber, îi răsar iarăși prin minte aspirațiuni de libertate și stare bună?

In numerii viitori al acestui ziar vom analiza pe rând diferitele soiuri de cămătării și ușurări ale jidanilor din Maramureș și ravagiile ce se produc pe urma acestora.

A. F.
din Maramureș

Un comandant la înălțimea chemării

In Suceava ca în toate orașele din Bucovina întreg comerțul și toată averea este în mâni jidovești, de unde și zicala, că Suceava altă dată cuib de șoimi a devenit cuib de șloimi.

Prețurile pieții se stabilesc totdeauna de Miercuri seara la sinagogi și Joi (ziua de iarmaroc) nu poate vinde nimic țăranul român pe un preț mai ridicat decum a fost fixat de negustorii jidani.

Acestui oraș însă, în amintirea trecutului său istoric, prin faptul că odată a fost capitala Moldovei, i s'a făcut cinstea să aibă un batalion de *Vânători* de munte, care îi dă orașului acestuia infectat de jidovime un aspect mai românesc potrivit trecutului și sărbătorile naționale au un caracter mult mai festiv.

Și dacă numai faptul că avem concursul armatei pentru opera culturală și națională este destul de îmbucurător, apoi alta ceva vroiesc să relevez în acest articol.

Odată cu sosirea noului comandant al batal. V. M. dl. Colonel Gh. Manoliu s'a produs o schimbare special ce privește buna alimentare a trupei cât și în starea ei sanitară.

In fața speculei deșanțate ce se răsfață în voie sub ochii și cu concursul binevoitor al autorităților, — e deajuns să amintesc numai că chilogramul de pâne se vinde în oraș cu 13 lei, în timp ce acelaș kg. de grâu ii este furat țăranului de către jidani cu prețul de 7 lei — și a sumei ridicole de 19 lei, alocată unui soldat pe zi pentru hrănirea lui, problema este foarte greu de rezolvit.

Dar iată cum înțelege dl. Colonel Manoliu să rezolve această problemă. Pentru procurarea hranei necesare trupei a făcut publicații prin toate comunele județului Suceava, prin care propune țăranilor ca să-și vândă produsul muncii lor direct batalionului, îndepărtându-se astfel dela beneficii nemuncite un număr mare de paraziți jidani, cari înainte erau obicinuiți să trăiască pe spatele batalionului și-i vedeam mișunând în curtea batalionului ca la cheider în frunte cu Kahan, care era proprietarul unui restaurant, dar furniza batalionului ovăz, grâu ș. a. Dar în felul acesta și i-a făcut pe toți negustorii jidani din Suceava dușmani. E și natural să se revolte parazitul deoarece nu-i nimic mai periculos pentru el decât legătura directă între producător și consumător. Și dacă până acuma dușmanii săi încă nu s'au mișcat și nu au făcut uz de armele de atac, proprii jidanului, în special reclamațiile anonime, suntem siguri că mai curând sau mai târziu are să se întâmple acest lucru. Dar, dtale, dle Colonel, să nu-ți fie teamă de această armă rușinoasă. De partea dtale, când vei fi bârfit ne vei avea pe toți românii județului Suceava nemârșăviți cu jidanii, cari vom ști să spulberăm calomniile.

Prin sistemul de aprovizionare creat

s'a ajuns ca soldații să aibă o pâne cât se poate de hrănitoare pe prețul numai de 7 lei 50 bani kg. Multe familii de funcționar din Succava ar fi mulțumite să aibă în casă o pâne de calitatea celei dela batalion, chiar cu prețul pieții. Prin micșorarea prețului pânii s'a putut îmbunătăți restul hranei soldatului, așa că poate căpăta două feluri de mâncare.

O vizită în interiorul cazărmii, te convinge ce poate face un comandant cu dragoste de soldatul român și cu respect față de banul public. Dormitoarele trupei, deși prea puțin încăpătoare față de efectivul batalionului, îți fac impresia că te-ai afla într'un sanatoriu, iar nu în cazarmă. Se poate o școală mai înaltă pentru țărănimea română?

Se mai încuibase înainte obiceiul ca jidanii cari aveau purăți pentru armată să solicite primirea lor ca voluntari la batalion, unde apoi prin mijloacele prea bine cunoscute obțineau să între în serviciul muzicei sau alte servicii ușoare sustrăgându-se dela obositoarele exerciții. Cunoaștem jidani din Suceava cari au făcut serviciul militar ca voluntari și n'au făcut nici o zi de instrucție. Această stare s'a curmat cu noul comandant. Cancelariile numai sunt fixite cu furieri jidani, măsură de două ori bună, căci la birouri sunt atâtea chestiuni secrete pe cari ei le divulgă, și le știe toată jidovimea, apoi nu se sustrag dela pregătirea militară; cu toate că noi cei din L. A. N. C. avem ferma convingere că jidanul nici odată nu va fi de folos în oștire, ori și câtă pregătire i-ai da, căci înainte de toate se cere curaj și tragere de inimă pentru țară, ceea ce-i lipsește jidanului. De aceea prevede programul L. A. N. C., în vederea Apărării Naționale: „scoaterea cu desăvârșire a jidanilor din armată și impunerea lor cu taxe progresive de scutire, iar pentru cei apți concentrarea și utilizarea la muncă corporală constructivă".

Iată așa dar ce se poate face atunci când avem în fruntea unui corp de trupă oameni cu tragere de inimă, oameni cu dragoste pentru țară.

GEORGE CÂRLAN
profesor la liceul din Suceava.

Un omagiu meritat. Aflăm că în unanimitate Comitetul Sindicatului Presei române din Ardeal și Banat a proclamat ca membru de onoare pe marele român Gheorghe Sion, care și-a legat numele său de Cluj prin bogata donațiune ce a făcut bibliotecii Universității noastre. Asemenea fapte, pornite din inițiativă lăudabilă, înseamnă un omagiu meritat, pentru sufletul de elită al dlui Gh. Sion.

O faptă ce nu poate întârzia

Judecându-se la Comisia Județeană din Cluj, procesul celor 10 comune moțești cu Jidanii Tischler—Bürger, și Moții câștigând dreptatea lor, urmează în conformitate cu legea agrară ca sentința, imediat executabilă după lege, să se execute pe teren fără întârziere independent de tribulațiunile susnumiților Jidani pe lângă Comitetul agrar.

Cerem imperios Comisiei de ocol din Huedin să binevoiască a eși la fața locului și a așeza pe Moți în stăpânirea de fapt a pădurilor și pășunilor definitiv adjudecate; și astfel să se pună cu un ceas mai înainte capăt mizeriei Moților și spiritului de agitație.

«Înfrățirea Românească»

Din Țara Moților

Pe mâna cui este încredințată sănătatea țăranului român din România-Mare și în special în județul Cluj

Unde e leagănul fruntașilor naționali-țărăniști acolo sporesc jidanii ca ciupercile după o ploaie caldă

I. Mulți învățați români să plâng la toate ocaziunile, că țăranul român degenerează, că este ros, de toate bolile; fără ca să opună nici unul, care-i cauza!

Domnilor! Cum să nu degenereze poporul român dela sate, dacă numai în județul Cluj, 24 circumscripții medicale, abia avem 6 medici români restul străini, aproape toți jidani. Și ca se se știe cum își fac acești medici jidani datorința și cum se îngrijesc de sănătatea poporului, voiu scrie câte-va șire numai dintr'o circumscripție.

In circumscripția Huedin până în luna trecută era medic un jidan cu numele Dr. Borșai, cum vizita acest medic localurile și prăvăliile din acest târgușor cari aproape toate-s în mâinile jidanilor, nu mă ameţesc, însă în condica de inspecție medicală ce are fiecare local, acest Dn. scria în totdeauna: „Curățenia foarte bine", etc...

Din luna Februarie a. c. pe acest Dn. medic îl înlocuește vrednicul medic român, Dl Dr. L. Grapini din Ciucea, care făcând inspecție sanitară în târgușorul Huedin, în zilele de 17 și 22 Februarie a. c., cu toate că în condica de inspecția anterioară era „scris foarte curat", Dl medic Grapini în procesele verbale dresate în zilele de mai sus la care am asistat și eu a constatat:

1. *La văd. Deutsch Elek* (jidană) în cârciumă paianjeni în vasele cu beuturi, gunoi în beuturi, prăvălia și în general infecție.

2. *La Paneth Maurințiu*, în prăvălie prav, gunoi și paiajeni, deasupra pulpitelor cu coloniale.

3. *La Gelterer Isidor*: excremente în pulpitele cu coloniale, gunoi ca într'un grajd murdar.

4. *La Mozeș Aron*: prav, paianjeni în rafturi și pulpitele cu alimente.

5. *La Löb Kalman* paiangeni cari fac adevărate decoruri.

6. *La Klei Abraham* murdărie, infecție, paiangeni, etc.

De asemenea murdărie s'a găsit și în Ciucia, când acest Dn. medic a preluat aceia circumscripție, a avut de luptat foarte mult, fiind silit să le aplice amenzi dela 200—10000 lei la jidanii din Ciucea, Negreni, Valea Drăganului și Poieni, până i-a făcut să înțeleagă că și *legile românești trebuie respectate...*

II. Doi țărani români din comuna Hida județul Cluj de unde se trag dnii Hațiegan și Tămaș se plâng că comuna lor înainte cu 30 de ani, era aceia comună curat românească, în care abia să găseau 4 familii de jidani. Azi în aceia comună să găsesc *peste una mie de jidani* cari au ocupat centrul comunei, iar românii de baștină sunt impinși la periferii. Cu toate că e comună mare cu 2000 locuitori nu au în comună nici un negustor român, nici un meseriaș, acestea toate e în mâini jidovești.

Din toată comuna nu este nici un băiat trimis la oraș la școli sau meserii, afară de un orfan de războiu care a fost trimis la un orfelinat din Cluj, de unde a ajuns la școala normală unde se găsește de prezent.

Singura instituție românească ce este în comună e filiala unei bănci comerciale despre care țăranii spun următoarea poveste:

Un țăran să duce la aceia bancă și spune: Dle Director! Nu mai pot trăi în această țară, voiesc să plec în America, și nu am bani vă rog acordați-mi un împrumut de unasută mii lei însă dobânda mi-o rețineți din aceasta sumă pe trei ani, că până voi sosi acolo, până voi câștiga aceia sumă, trebuie timp...

Dl Director spune: D'apoi până vor fi regățenii la putere... Și-i făcu socoteala și spusă țăranului: Dacă să scade dobânda pe trei ani după o sută

de mii lei, pe lângă că rămâne întreaga sumă în dobânzi provizii etc. mai trebuie să aduci de acasă 150 lei, — *dar in schimb vei fi dator cu unasută mii.*

Bologa la 1 Martie 1928.

IOAN POTRA

O întrebare

Este adevărat, că d. dr. A. Ardelean, care mai anul trecut a fost acuzat de unele fapte nu prea cinstite şi cari nu-i făceau laudă; în revista «Infrăţirea Românească» dela Cluj şi în care revistă a încercat dlui a se desminţi acum din nou s'a făcut protejatorul jidanului dr. A. Hirsch med. cerc. din Sânnicolaul-mare? Dacă aceasta e adevărat, atunci înzadar a încercat a afirma, că e român cu trup, cu suflet.

După cât ştiu sunt mai mulţi de aceia cari s'au subscris ca protectorii dlui medic de mai sus, dar nici unul nu şi-a luat angajamentul de a se duce în persoană, împreună cu drul Hirsch, la dl dr. Coste actualul prefect al jud. Timiş-Torontal pentru a-l proteja. Cred însă, că dl prefect al jud. nostru, este mult mai drept şi prevăzător, decât să dea ascultare minciunilor unor astfel de oameni. Mai ales azi când există un proces-verbal din 21 puncte, iscălit de oameni cari au fost înşelaţi de *cinstitul dr., pe care dnii români îl protejează.* (Dealtcum nu ştiu ce are prefectura cu oficiile sanitare?)

Ruşine să-i fie unui astfel de român cu sufletul atât de mârşav! Chiar, şi dacă n'ar fi toate adevărate, păcatele drului de mai sus, nici atunci nu se cuvine unui român (care dacă are câtuşi de puţin simţ şi dragoste de neam) să apere pe un jidan şi mai ales dovedit, că e vinovat.

Purtarea acestui d. de altcum confirmă încă odată adevărul, că: „Năravul din fire n'are lecuire“ dacă a fost capabil să tradeze pe voluntarii români din Rusia, e prea firesc să tradeze şi azi cauza românismului, de dragul unui ovreu. Mă miră numai, că acest d. are cutezanţa să aspire la posturi, cari după credinţa mea, s'ar cădea să le ocupe numai cei bine meritaţi pentru naţie.

Eu unul nu doresc alta, decât să dea bunul Dzeu ca copiii ai dlui, nici la un caz să nu samene cu tatăl lor în privinţa românismului; ci să fie cel puţin de o mie de ori mai însufleţiţi pentru cauzele drepte, româneşti şi creştineşti.

P. ANUCHI

Profesor la Şcoala de Agricultură
din Sânnicolaul-Mare
Jud. Timiş. (Banat.)

Doleanţele notarilor români din Ardeal

— In atenţia domnului Ministru de Interne

Cea mai critică situaţie dintre toţi funcţionarii statului e a notarilor români din Ardeal. Aceşti funcţionari locuind la ţară în mijlocul populaţiei rurale luptă zi şi noapte neîntrerupt pentru stârpirea moravurilor rele ce au prins rădăcini adânci în sufletele ţărănimei noastre, drept urmare a relelor cauzate de războiu.

Cu ocazia preluării imperiului din lipsa de notari cvalificaţi au fost numiţi în aceste funcţii un număr mare cu puţină pregătire şi cu mari defecte morale incompatibile cu situaţia de conducători ai locuitorilor dela ţară.

Printre aceştia s'au strecurat o sumedenie de streini şi îndeosebi JIDANI cari sunt adevăraţi paraziţi ai satelor. Ei îşi bat joc de tot ceea ce e românesc, vorbind în oficiu în toate limbile, numai româneşte nu.

Mulţi dintre tinerii români lipsiţi de mijloacele materiale necesare pentru continuarea studiilor au intrat în corpul notarial unde credeau că-şi vor găsi asigurată existenţa şi unde vor putea aduce cele mai mari servicii pe altarul ţării, lucrând pe toate terenurile pentru desvoltarea morală şi materială a locuitorilor români dela ţară, cari în trecut din cauza dominaţiunei vitrige a foştilor conducători nu s'au putut bucura de razele culturii româneşti.

Populaţia dela ţară spera că în urma înfăptuirii Românici mari vor putea avea şi ei adevăraţi conducători români, de sufletul cărora se vor putea mai uşor apropia spunându-şi necazurile în mult iubita lor limbă românească pentru care au suferit moşii şi strămoşii lor.

Durere însă s'au înşelat amar. In loc, să se numească notari români prin comunele noastre, se trimit notari streini da neamul nostru şi în deosebi jidani, cari în momentul când au intrat în comună să leagă de ea intocmai ca râia de oaie — vorba românului — fără a fi în stare să-l mişte cineva de la postul său, dacă nu cumva e avansat sau i să dă un post mai bun.

Astfel fiind situaţia o mare parte dintre tinerii notari români, văzând tratamentul maşter de care se bucură azi în România-Mare — la înfăptuirea căruia au luat şi ei parte, fiind gata a-şi da viaţa pentru *Tron şi Ţară* fără ca în acele timpuri critice să fi văzut în jurul lor vreun perciunat — sunt hotărâţi să-şi dea demisia în corpore dacă dl Ministru de Interne nu va lua la timp măsurile de îndreptare şi nu va pune capăt persecuţiunilor ilegale contra notarilor români din Ardeal.

Voim, ca prin acest procedeu să lăsăm loc liber tuturor streinilor să-şi poată bate joc de ţăranul român, ardelean lăsat în grija soartei.

Lipsa de notari români e o mare primejdie naţională căreia conducătorii ţărei noastre fiind orbiţi de interesele de partid, nu-i dau nici o importanţă.

A sosit timpul ca în mijlocul poporului să avem oameni cu adevărate sentimente româneşti şi să înlocuim pe streini şi îndeosebi pe jidanii care propăvăduesc ura între români ca pe urma ei, să beneficieze de foloaşele neînţelegerilor provocate.

IONEL DILEA-VENEŢIANU
notar

Jidanii scumpesc viaţa

— De ce băncile jidăneşti oferă dobânzi mari la depuneri —

Ludendorff: *„Lumea e teatrul unei veşnice lupte între principiul binelui şi al răului. — Principiu răului, care are astazi incarnaţiuni multiple, e reprezentat prin Evrei“.*

Iată ce zice acum, despre chestiunea jidovească, un distins militar german, care n'a încetat să fie un strateg mare şi care indiferent de timpuri, vrea să fie o sentinelă neadormită pentru patria lui.

Nu este un secret pentru nimeni că băncile jidăneşti, în majoritatea lor absolută, oferă depunerilor spre fructificare, o dobândă mult mai mare, decât pot oferi băncile româneşti.

In speţă faptul pare bizar şi mai mult sau mai puţin suspect. Deaceia mi-am pus două întrebări de o firească legitimare pentru mine şi pentru toţi — dat fiind, că semnatarul acestor rânduri este student la „Academia de Inalte studii Comerciale şi Idustriale“ — unde studiul „Economiei politice“ este principal — deci trebue să-l intereseze de aproape — şi pentrucă faptul este de-o gravitate excepţională pentru „Economia naţională“, dar trebue să ne intereseze pe toţi — mai presus de toate — ca români născuţi, — iar nu făcuţi!!!

Aceste întrebări sunt:

1. De ce jidanii remunerează mai bine depunerile particularilor? — şi —

2. Ce urmări pot avea dobânzile urcate în viaţa economică a unui stat?

*

Mi-am răspunst tot cu după puţine observaţiuni:

1. Jidanii în concurența lor necinstită — recurg la mijloacele cele mai josnice, dar cele ma eficace — ca să ademenească depunerile marelui public — servind drept „râmă“ infailibilă: o dobândă ceva mai urcată, decât pot oferi băncile românești.

Publicul profan cade în undița întinsă cu atâta dibăcie și numai după ce s'a prins, începe exodul — sau reversul medaliei — altfel exprimat.

In virtutea disciplinei economice că, *două capitaluri de aceiași forță, aplicate în acelaș fel de afaceri, în aceiași unitate de timp și în aceleași circumstanțe, vor raporta două beneficii de aceiași valoare,* ar urma ca și capitalurile noastre date — în cazul de față — cel românesc și cel jidănesc — să producă acelaș randament.

Până aici nimic extraordinar. Dar care ce atunci secretul dobânzilor mari și pentruce bilanțurile anuale ale băncilor jidănești arată beneficii enorme bieților clienți neștiutori?

Vă răspund tot eu: Știința contabilității, cu ale ei artificii de contabilitate — permite unui contabil — isteț, dar excroc — ca dintr'un dezastru evident să învedereze o înflorire răsunătoare la suprafață — dar lipsită de orice fond.

Mirajul rezultat prin manevra de contabilitate este exploatat cu inteligență.

Ce se întâmplă atunci?

Publicul se înghesue voios la ghișeele Băncii în chestiune, crezând că a făcut o afacere bună. Așa cel puțin, ar înclina să creadă cineva, care nu cunoaște dedesubturile abil mascate ale afacerii, fraudulos plănuită.

Totuși lucrurile nu sunt așa de simple. Publicul este înșelat odată, de 2 ori, de 3 ori... dar cu hoția nu se poate merge la infinit.

Jupânii plătesc și ei odată, de 2 ori mai grea, de 3 ori și mai grea... mai departe tot mai grea...

Intre timp, publicul credul aleargă cu economiile — Dumnezeu știe cu câte greutăți strânse — la banca în chestiune — banca jidănească.

Patronii se grăbesc să le primească — oferind cum spuneam mai sus — dobândă mai mare — o dobândă nereală — exagerată — pot zice — pentru timpurile de față.

Și pentrucă tocmai creditul fiind la baza oricărei activități economice — și dacă acest credit este mai scump — natural, că și produsele — la care în majoritatea lor a contribuit efectiv și creditul — vor fi mai scumpe.

Și dacă acei cari scumpesc creditul la noi nu sunt decât băncile jidănești, eu cred c'am demonstrat pe înțelesul tuturor, teorema *„Jidanii scumpesc viața“.*

*

2. Dar procesul nu se sfârșește aici. Bieții depunători cari au intrat inconștienți în acest cerc vițios nu pot ieși decât prin 2 portițe: Dacă Jidanii dela bancă fac afaceri clandestine — pentrucă conform legilor economice nu pot raporta beneficii mai mari decât alte bănci — urmează că depunătorii vor fi satisfăcuți. Ii satisfac — e drept — odată, de 2 ori... dar speculația ingenioasă nu poate merge la infinit.

Când jupânii presimt că soarele va apare pentru oficina lor hoțească, încep să-și facă ultimile sume, duc banca la faliment — pe bieții depunători la ruină — iar ei — jidanii — o șterg peste graniță cu avutul unor bieți oameni, cari numai după ce au fost jefuiți mai rău ca'n codru, vor strecura printre dinți:

„Ce bandiți ticăloși“.

GHEORGHE I. POPESCU
Student — Academia Comercială, Cluj.

Bravo dle Maniu!

De ani de zile dl Iuliu Maniu cu statul său major, compus în majoritate din oameni cu inima de armean ca Virgil Madgearu, cu suflet bizantin ca M. Cantacuzino, cu simțirea internațională ca Ion Mihalache și cu mintea de chirie ca Ion Răducanu și Alexandru Vaida-Voevod dela faimosul cămătar și lipitoare de sânge românesc Aristide Blank, capul exploatatorilor Românilor dela banca jidănească Marmarosch, Blank et Comp., și patronul „javrelor“ scrisului românesc dela „Dimineața“ și „Adevărul“, cu director fost pușcăriaș și degradat din gradul de *„sergent“* de administrație, — și notați bine această „javră de sergent“ dă lecții politice azi și îndrumări sociale Românilor dimpreună cu o șleahtă de deserturi, spioni și agenți bolșevici, toți batjocorind cum le place țara și scuipând sentimentul național românesc zilnic, și mai notați că aceste ploșnițe a scrisului românesc sunt prietini intimi a național-țărăniștilor dlui Iuliu Maniu, — de ani de zile dl Iului Maniu visează puterea, strigând după „libertate și dreptate“, iar dl Alexandru Vaida-Voevod, Mihai Popovici etc. etc. dela spatele său întinzând mâna după aurul sclipitor al jidanului Aristide Blank, care îi sustine și îi sprijinește prin presă anume cu scopul de a putea pune mâna, cu siguranță anticipată, pe țară și neam, prin dumnealor.

Sărmanul Gyula bácsi (Iuliu Maniu) a călcat cu piciorul stâng în România-întregită. Are ghinion și pace. Mai ales dacă ținem seamă că dsa în toată seara se roagă în genunchi, cu mânile împreunate, în fața icoanei „Sf. Putere“, să-i fie milă de el, și barem odată să-l strângă în brațe, că e fată mare și ca o floare nevinovată, — precum ne-a spus fratele jidanului Aristide Blank, dl Vaida-Voevod, la întrunirea lor recentă din Craiova.

Dar Sf. Putere e taman ca năluca de șuchiată! Fuge de dl Iuliu Maniu, fuge de rupe pământul. Supărat dsa să întoarce spre dl Alexandru Vaida-Voevod și, ca fata mare, cu inima tremurândă zice: „Vezi Alexandre,... nu vrea,... fuge de mine! Ce să mă fac?!“

Fi pe pace. Am eu leac și pentru ea, doar nu de geaba am învățat medicină. Incă în seara asta convoc consiliul la Marmarosch, Blank et Comp., consfătuindu-mă întâi cu șeful, fratele Aristide Blank.

Peste cinci minute automobilul dlui Alexandru-Vaida-Voevod, — în valoare de câteva sute de mii de lei, în vreme ce țăranul român nu are nici o sută de lei în casă, dar asta nu impoartă, așa e democrația, — e la poartă, și dsa plecat.

Dragă Aristide suntem disperați. Gyula bácsi (Iuliu Maniu) plânge mereu,... nu știm ce să mai facem ca să ajungem la putere. Toată garda e împotriva noastră; regina, regența și închipuieți până și slugile dela palat. E culmea neînchipuirei, e cea mai bestială nedreptate, dragă.

Nu cunoașteți încă mentalitatea lor. Trebue amenințați cu revoluția, cu rezistența cetățenească,... sau cu așa ceva răspunde cămătarul și lipitoarea Blank.

Intre vreme servitorul intrând anunță pe Emil Socor, — directorul ziarelor „Dimineața“ și „Adevărul“ de fapt pușcăriaș, spion și agent bolșevic, — și pe Șmil Honigman, zis Emil Fagure, dela alt ziar jidănesc.

Vust sugt ir Șmil, dacă am începe acum preparativele revoluției prin adunările poporale a național-țărăniștilor, unindu-i cu socialiștii și comuniștii, întrebă sugătorul sângelui românesc, Aristide Blank.

E sai sol i leben dacă ideia nu e bună, răspund în cor șefii vânzătorilor de otravă de scris românesc din strada Sărindar.

A doua zi toate ziarele jidănești din țară urlă de se rupe pământul că național-țărăniștii dlui Iului Maniu au hotărât răsturnarea guvernului cu orice preț, începând cu adunări poporale în toată țara, iar cămătarul Aristide Blank

dă ordine să se bată telegrame în străinătate bancherilor jidani, să amâne negocierile împrumutului pânăce nu va vedea cum esă „gheşeftul“ acesta, — bine înţeles având toată grija să nu fie descoperit spre a nu i se tăia *scontul de miliarde la Banca Naţională a Românlei unde l-a băgat Constantinescu-Porcu, — şi în groapă, — şi dl Duca*, în vremece băncile şi toate intreprinderile româneşti dau faliment din cauza crizei şi mizeriilor ce suportă de pe urma ascunderei de bani şi concurenţei băncilor jidăneşti şi liberale.

Cum viaţa se bazează pe „do ut des“ (dăm să-ţi dau) la creştini, şi pe „creştin să-l înşeli şi să-l ucizi“ la jidani, cămătarul Aristide Blank fixează dinainte preţul: „Ministru de Finanţe în guvernul naţional-ţărănesc-jidănesc“, iar până atunci, cât de mulţi agenţi-controlori în partid, persoană de încredere la dl Iuliu Maniu şi o jidoavcă frumoasă, elegantă şi parfumată la braţul învăţătorului de papură Ion Mihalache din Topoloveni.

Iată preţul popularităţii naţional-ţărăniştilor, iată tovarăşii dlui Iuliu Maniu, iată ţărănismul papagalului politic Ion Mihalache.

Vreţi dovadă? Foarte bucuros vă dau! Vă grăbiţi?... Mă rog, mă rog, dece atâta grabă? Ori nu ştiţi că graba strică treaba? Ei bine, luaţi ziarul „Universul“ No. 48 din 27 Februarie a. c. şi citiţi tare:

„Organizaţia naţional-ţărănistă din Capitală procedând la alegerea noului comitet, au fost aleşi prin vot secret, d-nii: Osias Melic preşedinte, Iancu Leibovici vicepreşedinte, Jacob Nathan Binder casier, Efram Steinberg secretar, Iancu Herşcovici, Al. Teodorescu, Sami Hornştein Moritz Nürnberg şi Haim Kraft“.

Va să zică organizaţia naţional-ţărănistă din Capitală e compusă, 99 la sută din jidani! Ce să mai zicem de celelalte, din restul ţării?!

Bravo, dle Iuliu Maniu! Te felicităm din toată inima.

Să mai zică cineva că nu progresezi! Că stai pe loc şi pertractezi, că nu eşti capul tuturor relelor ce s'au abătut asupra Ardealului, că nu eşti patronul desbinării unităţii naţionale, şi că nu eşti tatăl otrăvirei sufletului naţional, şi mama secătuirii puterei şi pungei ţăranilor români. Să mai poftească cineva să zică că nu lucrezi pentru egalitate şi libertate!

Bravo, dle Maniu!

Dă 'nainte tot aşa, că ne faci nouă un serviciu, iar noi la rândul nostru îţi vom arăta cum trebue pusă mâna în gâtul partidelor politice jidănite, dându-le de părete, spre a curăţi ţara de hoţi şi de jidani.

Bravo, dle Iuliu Maniu!

ROMULUS DAMIAN
Bucureşti, Str. Dragoslavele 10.

INFORMAŢIUNI

Procesul pornit pentru rebeliune contra Moţilor din Răchiţele, Şuşman Teodor şi 57 de soţi şi contra inginerului silvic Vasiiu, invinuiţi că au oprit cu forţa pe directorul jidan Fischer şi lucrătorii săi dela Societatea anonimă „Regatul Mare“, să tae pădurea pe care Moţii o revendicau pe cale de expropriere, acest proces mult discutat acum 6 ani în presă şi Parlament, se judecă la Cluj la Tribunal în ziua de 20 Martie.

Chestiunea a fost elucidată în „Infrăţirea Românească“ din 15 Dec. 1927 unde este reprodus raportul procurorului dela Casaţie, dl. M. Bălăşescu, prin care arăta:

1. nedreptatea agrară făcută Moţilor,
2. amestecul, în aceasta chestiune, a profesorului Leon dela Universitatea din Cluj, care este în acelaşi timp şi martorul principal al acuzării,
3. brutala represiune aplicată pe nedrept Moţilor de către căpitanul Brudea, de tristă amintire, şi jandarmii săi.

In cursul procesului se va face din nou dovada, că nemulţumirea Moţilor a pornit din faptul că la Comisia judeţeană, prezidată de judecătorul Decuseară, au fost scutite de expropriere, prin călcarea legii, pădurile vândute de proprietarul Banfy Gheorghe Societăţii Bihor Sălăgeana, în locul căreia a intrat societatea „Regatul Mare“ având ca cointeresaţi pe dnii Leon profesor dela Universitatea din Cluj, Castano, Filotti. câţiva Jidani şi alţi protejaţi ai lui Constantinescu-Porcu.

Scutirea aceasta de păduri, pronunţată în a doua instanţă la Cluj, în favoarea soc. „Regatul Mare“, ce fusese expropriată integral la prima instanţă, nefiind cunoscută Moţilor pentrucă nu au fost citaţi la instanţa II, a produs spiritul de revolta legitimă între Moţi, cari nu mai aşteptau decât împroprietărirea lor pe suprafaţa expropriată la prima instanţă. Călcarea legii, în care Moţii aveau deplină încredere, constă în faptul că s'a pronunţat scutirea pe baza unui contract, care fiind încheiat după 1 Dec. 1918, era conform legii agrare nul şi nevalid.

Nemulţumirea era cu atât mai adâncă, fiindcă acelaş caz de călcare a legii s'a repetat prin aceiaşi hotărîre jud. şi în favoarea Jidanului Tischler din societatea „Râul Alb“ în care figurează fruntaşul naţionalist Dr. A. Socol din Cluj.

Nemulţumirea nu a degenerat în violenţe, ci Moţii nedreptăţiţi au oprit tăierea pădurii scutite pe nedrept, până când instanţele, la care au reclamat, se vor pronunţa. Atunci a intervenit agresiunea salbatică a jandarmilor, conduşi de faimosul căpitan Brudea în urma reclamaţiei subscrisă de membrii societăţii „Regatul Mare“.

*

Un fapt caracteristic. La procesul studenţilor desbătut 4 zile în Cluj, terminat la 2 Marte, s'a ridicat de pe banca acuzaţilor tinărul Dumitru Iosef, student la Facultatea de medicină din Bucureşti, şi în numele tuturor studenţilor acuzaţi, vre-o 20 la număr, a respins ajutorul de apărare, ce oferea avocatul Mircea Georgescu, pe motivul că acest avocat într'un proces, referitor la aceleaşi tulburări dela Oradea, luase apărarea unui Jidan. Faptul dovedeşte consequenţă laudabilă la cei ajunşi în strâmtoarea închisorii militare; şi arghirofilie umanitaristă la cel ce se bucură de libertate.

Publicul românesc să judece!

*

Din lumea largă. Cunoaştem cu toţii din ziare conflictul acut ce a isbucnit între cele 2 societăţi americane „Standard Oil Company şi „Royal Dutch Company“ întru deţinereu supremaţiei petrolului.

Lupta a devenit extrem de încordată, iar mijloacele de luptă nu le aleg — nebunia supremaţiei a întunecat minţile conducătorilor celor 2 societăţi concurente.

Capitalistul Iohn Rockfeller, patronul primei societăţi uzează de toate mijloacele pentru ca să învingă. Un jidan din consorţiul său — Sinclair — a mers până acolo, încât a încercat să mituiască judecătorii cari aveau să hotărască asupra unui proces despre nişte isvoare de petrol. — Justiţia americană, spre cinstea ei — a refuzat profanarea jidănească. — Un proces a fost intentat mituitorului, care a fost condamnat la 6 luni închisoare.

Iată onorabili cititori la ce recurg jidanii în afacerile lor — şi altceva încă — iată cum se pedepsesc aiurea — mituitorii.

*

Am primit la redacţie „Mesagerul Cercetaşilor“ din Cluj Anul II No. 5. şi mulţumind celor ce s'au gândit la revista noastră, care luptă din răsputeri pentru luminarea neamului, asupra pericolului jidovesc şi a politicianismului jidovit; ne bucurăm că tineretul prin mijlocul admirabil al cer-

cetăşiei dă exemplu de voința neclintită de a creşte la şcoala disciplinei şi a sportului, întăritor de suflet şi de trup, aşa cum ne trebueşte pentru consolidarea României întegite.

*

Suntem fericiţii de a informa cetitorii noştri cum că Maiestatea Sa Regele a binevoit a conferi Ordinul „Steaua României“ în gradul de Ofițer, domnului G. de Laigue, consulul Franței la Cluj,

*

Un cuvânt de mulțumire. „Infrățirea Românească“, animată de cel mai viu interes pentru cauza Moților, după cum a dat dovadă prin atâtea articole, semnate de profesorul I. C. Cătuneanu dela Cluj, simte de a ei datorie, să exprime, în numele cititorilor săi şi tuturor bunilor Români, mulțumiri călduroase şi deosebită stimă dlui senator Amos Francu, neobositului luptător, care prin stăruința, cunoştințele sale juridice, şi mai ales iubirea dezinteresată pentru o cauză națională, a isbutit să smulgă dreptatea Moților din gura de lup a Jidanilor şi politicianilor jidoviți.

Procesul, câştigat la prima şi a doua instanță, a trecut Comitetul Agrar pe lângă care Jidanii Tischler şi Bürger (acesta din urmă prieten cu Tancred Constantinescu) pun toate stăruințele nepermise spre a se nimici hotărîrea Comisiei județene dela Cluj.

Moții aşteaptă cu încrederea, că mai există la Bucureşti şi judecători drepți.

*

Din Roma. In decursul anului trecut 1927 s'a înființat la Roma „Federația Națională a Studenților Români din Italia“ compusă fiind din societățile „Aurel Vlaicu“ a studenților români din Torino, şi „Dacia-Traiană“ a studenților români din Roma.

Afară de scopurile profesional pur studenţeşti, *„Federațiunea va reprezenta în mod demn națiunea română în fața poporului italian şi va contribui la intensificarea legăturilor culturale între cele două națiuni surori“.*

„Federația, oridecâte ori va considera util — va rectifica ştirile eronate, lansate prin presa italiană de către duşmanii României“.

Dorim tinerei Federații, viață lungă plină de fapte demne, cu caracter românesc. Totodată presupunem că Uniunea Studenților Creştini din Bucureşti, tocmai în vederea realizării celor două puncte — foarte importante — de mai sus nu va înceta o clipă de a ține cel mai strâns contact cu numita Federațiune a studenților români din Italia, precum şi cu celelalte societăți studenţeşti româneşti din toate centrele Universitare din Apus.

*

Fapte, nu vorbe. Ni se aduce la cunoştință că în gări s'au aşezat cutii cu inscripția: **dați pentru studenții închişi.**

Deşi inițiativa aceasta va fi pornit dintr'un sentiment laudabil şi curat românesc, totuşi ne temem că poate fi exploatat de indivizi necinstiți. De aceia, rugăm pe cei cari voesc să ajute, să-şi trimeată prețiosul lor obol la ziarul *Libertatea,* din Orăştie, care a făcut asemenea colectă şi a trimis bani la închisoarea militară Corpul VI de armată din Cluj; precum şi la revista *Infrățirea Românească* din Cluj str. Bob No. 7, care a mai adunat fonduri în acest scop şi a publicat şi va continua să mai publice numele acelora cari au contribuit cu ori cât de puțin. In această ordine de idei aducem la cunoştință că D-l Doctor Bianu, fost senator a dat 100 lei, dl Grigore Gonza 40, dl Chendreanu din jud. Someş 200 lei, Protopop Iuliu Truția din Ciucea 50 lei, dl S. Julea din Rodna 150 lei, Simion Iancu din Aninoasa 200 lei cu următoarele cuvinte: *„Studenții închişi să se oțelească cât stau în temniță în statornicie, în hotărîre şi în simțul de sacrificiu pentru Tron, Țară şi Legea creştinească. Tot poporul român este alăturee de studenții închişi“.*

Despre felul şi măsura în care au fost ajutați studenții închişi publicăm mai jos următoarea dare de seamă şi scrisoare a dnei *Elena Bratu,* a cărei însuflețire şi energie trebue să servească de model.

Banii incasați pentru alimentarea studenților din închisoarea militare Corpul VI Armată:

4000 lei prin preşedintele Studenților în Medicină; 1900 lei prin un student dela Facultatea de litere; 1360 lei dela membrele Soc. Reuniunea Femeilor Creştine din Cluj.

Mult Stimate Domnule Profesor,

Din suma alăturată precum şi din cea incasată din lista trecută am trimis zilnic alimente la închisoarea militară şi la spitalul militar după cum urmează:

Dela data de 10 Decembrie până în ziua de astăzi pâne, lapte, carne preparată or cu orez, or cu cartofe, or cu varză, or friptură.

Dela 20 Ianuarie până la 1 Martie zilnic am trimis la închisoarea militară şi la spital: 8 litruri lapte, câte 4 kgr. pâne şi câte 4 kgr. carne preparată în diferite moduri pentru toți studenții închişi.

Dela data de 8 Decembrie şi până la data de 20 Ianuarie am trimis zilzic mâncare pentru cei care se aflau închişi.

Dela 1 Martie până în prezent le trimit zilnic câte 2 kgr. de pâne, 3 lit. de lapte şi un fel de mâncare cu carne.

Am mai plătit câte 4 porții zilnic timp de 16 zile la Casa învățătorilor pentru ca să li-se trimită la închisoare studenților 3600 lei. Apoi multe cheltueli pe care nu le pot scrie într'o dare de samă.

Vă pot însă asigura că studenții au avut timpul cât au stat în închisoare strictul necesar preparat cu îngrijire şi cu bun gust.

Cu toată stima Vă salut

ELENA BRATU

*

Spicuiri din Jüdische Presszentrale Zürich No. 470 din 20 Ianuar 1928. *„Advocatul Rosenthal, preşedinte al experților iuridici din Ministerul de externe al României. Cunoscutul advocat jidan Rosenthal din Bucureşti a fost numit de către ministrul român de externe Titulescu, ca preşedinte al experților iuridici din Ministerul de externe“.*

Are toată dreptatea, să se bucure jidovimea depe globul pământesc, pentru numirea jupânului Rosenthal, în importantul post de preşedinte al experților din Ministerul nostru de externe — precum şi noi Românii avem deopotrivă toată dreptatea să ne tânguim şi să ne întrebăm — oare dintre miile noastre de advocați şi de iurişti români să nu se fi găsit unul, care să ocupe cu demnitate postul de *preşedinte al experților iuridici din ministerul românesc de externe?*

In cazul de față, cu Rosenthal la preşidenția experților iuridici din ministerul de externe, vor mai exista secrete de stat român pe care să nu le cunoască organizația jidovească internațională?

Nu are toată dreptatea jidanul Isack Blünchen în broşura lui „Dreptul rasei superioare“ şi „Protocoalele înțelepților Sionului“ când afirmă *„Vom pune stăpânire pe finanțele, pe presa şi pe afacerile externe al statelor creştine“!*

Se putea mai mare palmă pentru corpul advocaților şi iuriştilor români, decât numirea jidanului Rosenthal în funcțiunea de preşedinte al experților iuridici din ministerul nostru de externe?

Din partea noastră adăogăm următoarele:

Lupii nu pot fi puşi păstori la oi — dar nici Jidanii păzitori ai drepturilor Românilor.

Urmarea este uşor de ghicit! *Domnilor advocați şi jurişti români aveți cuvântul!* Să'l auzim!

Fiecare Român cu suflet curat să nu uite a se abona la acestă revistă, care luptă pentru scăparea Neamului de liftele Jidane!